

ENTREVISTA A JOAN CARRETERO:

"No sóc equidistant: entre Mas i Montilla, triaria Mas"

El doctor Carretero quan parla té el sentit de la verticalitat de Laudrup. Va directe a la cosa sense por ni drama. Té una determinació insòlita a la política catalana. Lucidesa, humor, molta tensió i una mala llet còsmica.

SALVADOR SOSTRES

AVUI, 5 d'octubre del 2009

Friqui.

Seriós, compromès, però sense els traumes dels polítics habituals de Catalunya.

No té diners per a la campanya.

És veritat. Només tinc diners per viure jo. Però a Reagrupament tenim un capital humà importantíssim i esperem anar obtenint els recursos econòmics que ens calguin. De tota manera, caldrà que hi posem molta imaginació.

No té cap mitjà de comunicació a favor.

Montilla els té tots comprats i perdrà les properes eleccions.

Són una colla d'aficionats.

No som polítics professionals ni volem ser-ho. Però som professionals d'altres àmbits i sabem com funciona el món.

Són una escissió d'Esquerra.

La majoria de la nostra gent, un 70%, no ve d'Esquerra.

Vostè va fer el tripartit 1.

Jo vaig ser al tripartit 1. Em va semblar que calia per higiene democràtica.

Enhorabona.

Va ser un fracàs. No poso mai al meu currículum que vaig ser conseller de Pasqual Maragall. Em faria quedar fatal.

Tot ho fa pel ressentiment que el cessessin de conseller.

Cap ressentiment. Quan em van fer fora, vaig tornar a la meva feina de metge.

"No em volen de conseller? Doncs em tindran de president".

Diuen que aquesta frase és seva.

'Se non è vero, è ben trovato'.

Ara el que cal és vot útil per acabar amb el tripartit.

Exacte. I el vot útil és Reagrupament: ni tripartit ni sociovergència.

Com tots els d'esquerres, acabareu pactant entre vosaltres.

¿No sap que els meus excompanys m'acusen de ser molt de dreta?

Farà Mas president.

O potser li demano a l'Artur Mas que em faci president a mi: depenent de qui guanyi.

Mira, un altre equidistant.

De cap manera: havent de triar entre Mas i Montilla, segur que triaria Mas. El primer objectiu és la independència, el segon la regeneració democràtica, i el tercer, com a conseqüència dels dos primers, que el tripartit no torni a governar mai més.

La Catalunya real no vol la independència.

Com va dir Salvador Cardús a l'assemblea de dissabte, tot Catalunya sap que l'única solució és la independència. Hi ha pors, indecisions i interessos perquè això no arribi mai. Però tothom sap que la independència és l'única solució possible per a Catalunya.

Independència és impossible.

És possible, és necessària i és molt urgent. A més a més és l'única decisió que pot prendre Catalunya: perquè per jugar a estatutets i transferències, hem de demanar permís a Espanya.

Només Convergència durà la independència.

Això seria així si visquéssim en un univers estàtic i si tot Convergència volgués la independència i no anés acompanyada de socis tan estrafolaris. Hi ha sectors dins d'aquest partit que treballen en la direcció correcta, però -com que no vivim en un univers estàtic- si no espavilen, el gran partit acabarem sent nosaltres.

L'única política possible és el peix al cove.

Ja no ens queda cove. Ja no ens queda peix. L'única política possible és l'ambició de tenir els instruments adequats per resoldre els nostres problemes.

Assembleari.

Haviem de començar donant veu a tots els associats, però a partir d'ara hem de ser un exèrcit entrenat, organitzat i disciplinat on només mani el capità general. Són la mena d'exèrcits que acostumen a guanyar.

Reagrupament serà com el PI.

Era la nostra idea però ara estem molt tristos perquè ja no som a temps que Fèlix Millet ens pugui ajudar.

Una aventura més dels rebotats d'Esquerra.

Que jo sàpiga, el PI no va arribar a tenir 2.300 associats.

Laporta.

És el millor president de la història del Barça.

El millor candidat per a Reagrupament.

Tenim un cafè pendent. Hem de trucar-nos i veure què podem fer.

Quin és el primer pas cap a la independència?

Telefonar a la secretària d'Estat americana, que per cert ja sap que tard o d'hora li acabarem telefonant, i explicar-li que l'hora de la llibertat per fi ha arribat. I, naturalment, posar-li el país a disposició per si algun dia han de venir a fer exercici a Europa i necessiten lloc per aparcar.